

J. M. LEE

Jim Henson's
ΣΚΙΕΣ ΤΟΥ ΣΚΟΤΕΙΝΟΥ
ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΥ

Σχέδια εσωτερικού:

CORY GODBEY

Εικονογράφηση εξωφύλλου:

BRIAN FROUD

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

1ο

Η επισκέπτρια εμφανίστηκε νωρίς το πρωί, πριν ο Μεγάλος Ήλιος φτάσει στο υψηλότερό του σημείο μέσα στον χλωμό, γαλανό ουρανό.

Η Νάια παρακολουθούσε μέσα από τον δροσερό θόλο των μεγάλων μπλεγμένων δέντρων έιπνοτ. Στην αρχή, άπλωσε το χέρι της στο *μπόλα* με το σχοινί και τις πέτρες, σταμάτησε όμως όταν η επισκέπτρια κοντοστάθηκε για να βγάλει το μανδύα της, βαρύ από τις λάσπες και τις άλγες. Κάτω από την κουκούλα, η Νάια είδε μια γυναίκα Γκέλφλινγκ με αυστηρό πρόσωπο και μακριά ασημένια μαλλιά. Τι δουλειά είχε μια Βάπρα τόσο βαθιά μέσα στον Βάλτο του Σογκ; Ήταν περίεργο — ίσως ακόμα και ύποπτο — ωστόσο η Νάια δεν ένιωσε την καρδιά της να χτυπά πιο γρήγορα και, έτσι, απομάκρυνε το χέρι της από το *μπόλα*. Ολόγυρα, ο Βάλτος του Σογκ τεντωνόταν και χασμουριόταν μιας κι ήταν πρωί, με τον βόμβο των πλασμάτων που βουίζουν και το τιτίβισμα των πλασμάτων που σκαρφαλώνουν να κάνουν *κρικ-κρακ* σε αρμονία με το θαυμάσιο τραγούδι του κόσμου. Με τα μάτια πάντα

στην επισκέπτρια, η Νάια έβγαλε ένα από τα ξινά φρούτα που αγαπούν τα ζωτικά μέσα από το πουγκί της μέσης της κι άρχισε να το μασουλάει σκεφτική.

«Πρέπει να έχει έρθει από πολύ μακριά», μουρμούρισε. Ο σύντροφός της, ο Νίιτς, κουλουριασμένος μέσα στα μαλλιά της που έμοιαζαν με κληματατίδες, έβγαλε μόνο ένα σιγανό κελάρυσμα ως απάντηση, χώνοντας ακόμα περισσότερο το κεφάλι του στα κοτσίδα της. Η επισκέπτρια συνέχισε τον δρόμο της, ενώ η Νάια ισορρόπησε το λείο, μεγάλο σαν κότσι, κουκούτσι του φρούτου στο άνοιγμα του φλοιού ενός δέντρου έπιντο. Με ένα γρήγορο τίναγμα του δακτύλου της έστειλε το κουκούτσι να κατρακυλήσει μέσα στις σπείρες και τα γυρίσματα του φλοιού του δέντρου, εξαφανιζοντάς το μέσα στα βάθη των ροζιασμένων δέντρων. Ύστερα, ακολούθησε και η ίδια. Άλλο ένα φτερούγισμα μέσα στο καλειδοσκόπιο των σκιών του θόλου.

Η ξένη πέρασε όλο το απόγευμα ταξιδεύοντας προς την καρδιά του βάλτου. Κάνα δυο φορές η Νάια σκέφτηκε να τρέξει μπροστά για να προειδοποιήσει το χωριό της, αλλά φοβήθηκε μην χάσει την επισκέπτρια, είτε μέσα στην κινούμενη άμμο είτε από τα χέρια των πεινασμένων πλασμάτων του βάλτου. Θα μπορούσε, φυσικά, να παρουσιαστεί στην ξένη και να προσφέρει βοήθεια, αλλά δεν είναι τυχαίο που τους ξένους τους λένε *ξένους*. Για τη Νάια, το να βρεθεί αντιμέτωπη με μια ξένη μέσα στα βάθη του βάλτου ήταν τόσο επικίνδυνο όσο ήταν και για τη Βάπρα το να βρεθεί αντιμέτωπη με ένα πλάσμα του βάλτου.

Αυτό που θα έπαιρνε στη Νάια λίγες ώρες αν ήταν μόνη, εξελίχθηκε σε μια ολόκληρη κοπιαστική πορεία. Ακρι-

βώς τη στιγμή που ο ουρανός άρχισε να σκοτεινιάζει, τα πυκνά δέντρα έιπνот έδωσαν τη θέση τους σε ένα κυκλικό ξέφωτο, όπου τα δέντρα ήταν πελώρια και πανάρχαια, φροντισμένα με αγάπη από χέρια Γκέλφλινγκ. Είχαν φτάσει στην κοιτίδα της φυλής Ντρένχεν. Η Νάια έριξε πρώτα το βλέμμα της στο σύστημα από ξύλινα μονοπάτια που επέπλεαν στον πάτο του βάλτου ανάμεσα στα έιπνот και μετά κοίταξε ψηλά, στο χωριό της. Ολόκληρα συμπλέγματα από μονοπάτια και τεντωμένα σχοινιά κατάλληλα για περπάτημα συνέδεαν τα σκαλισμένα μέσα στις κόγχες των πελώριων δέντρων κτίσματα με εκείνα που κρέμονταν από χοντρά εκκρεμή. Ένας ολόκληρος κόσμος κρεμασμένος πάνω από τον βάλτο.

Η επισκέπτρια, μέσα στον ιδρώτα και τις μελανιές και τις δαγκωματιές από πλάσματα που βουίζουν, σταμάτησε να πάρει ανάσα στο Γκλένφουτ, ενώ η Νάια προχώρησε γρήγορα προς την καρδιά του χωριού. Πήδηξε από ένα κλαδί στο πλησιέστερο τεντωμένο σχοινί και, γαντζωμένη σ' αυτό με τα γυμνά δάχτυλα των ποδιών της, άρχισε να τρέχει κατά μήκος του. Στο κέντρο της στενής κοιλάδας ορθωνόταν το Μεγάλο Σμερθ, το γηραιότερο δέντρο στον βάλτο, στο οποίο ζούσε η οικογένειά της εδώ και πολλές γενιές. Στριφογυριστά μονοπάτια κύκλωναν τον πελώριο κορμό του, τον διάστικτο από κυκλικές εισόδους. Παράθυρα διακοσμημένα με πλούσια άνθη και χοντρές κληματτίδες κρέμονταν από αυτά.

Με ένα άλμα, πήδηξε πάνω από μισή ντουζίνα σκαλιά και προσγειώθηκε με ένα καλά υπολογισμένο *μπαι* στην εξωτερική βεράντα. Η προσγείωση χωρίς φτερά ήταν

άκομψη, σαν αγορίστικη, αλλά δεν γινόταν αλλιώς. Δεν είχε χρόνο για κομψότητες, ούτως ή άλλως. Καθώς στριμωχνόταν στην είσοδο, τα βήματά της αντήχησαν πάνω στο χρυσό, φιλόξενο ξύλο της καμπυλωτής εσωτερικής αίθουσας. Αγαπημένα πρόσωπα τη συνάντησαν, καθώς περνούσε. Εκείνη, όμως, δεν είχε χρόνο να ανταποδώσει τους χαιρετισμούς.

«Μητέρα!»

Ο Νίιτς έβγαλε ένα μικρό τιτίβισμα ανακούφισης και φούντωσε τη γούνα γύρω από τον λαιμό του στρώνοντάς την, καθώς η Νάια έμπαινε, ξέπνοη, στην κάμαρα της οικογένειάς της. Η μητέρα της, τυλιγμένη με ένα κεντημένο, βαθύ γαλαζοπράσινο και χρυσό ρούχο, καθόταν σε ένα μικρό σκαμνί, ενώ οι δύο μικρότερες αδερφές της Νάια έπλεκαν χάντρες και χρωματιστά κορδόνια στα παχιά κοτοίδια της. Η *μόντρα* Λάισιντ έδειχνε ακριβώς όπως έπρεπε να δείχνει η *μόντρα* της φυλής Ντρένχεν, με το καλοσυνάτο της πρόσωπο υπομονετικό από τη σοφία και νεανικό από το γέλιο. Οι κηλίδες με τις οποίες ήταν κατάστικτο το δέρμα της, στο χρώμα του πηλού, αντανakλούσαν στο φως το πράσινο της άνοιξης. Τα φτερά της λαμπύριζαν σαν ένας πανέμορφος μανδύας από καταγάλανο και γαλαζοπράσινο χρώμα. Στα χέρια της αναπαυόταν ένας νεοσσός μάσκι, μισός από τον Νίιτς. Υπέφερε από ένα μικρό κόψιμο που άνοιγε στα δύο το γυαλιστερό μαύρο δέρμα του.

«Α, Νάια, καλησπέρα», είπε η Λάισιντ. «Δεν πρόλαβες το μεσημεριανό γεύμα, αλλά υποθέτω πως ήρθες πάνω στην ώρα για το βραδινό».

«Μια ξενόφερτη», είπε η Νάια. Έπιασε ένα βρεμένο πανί από την λεκάνη κοντά στο μέρος όπου οι αδερφές της περιποιούνταν τη μητέρα της και σφούγγισε με αυτό την αχλή του βάλτου από τα μάγουλά της. Οι αδερφές της τής έριξαν μια λοξή ματιά. Η Νάια συνειδητοποίησε πως δεν είχε αρχίσει από την αρχή. «Σήμερα το πρωί, στη βάρδιά μου. Είδα μια ξενόφερτη να μπαίνει στον βάλτο. Είναι εδώ αυτή τη στιγμή, στο Γκλένφουτ. Μοιάζει με Βάπρα — μια Σίλβερλινγκ, με ανοιχτόχρωμα μαλλιά και πρόσωπο. Μητέρα, ζήτησες τη Μόντρα-Όλων;»

«Όχι», είπε η Λάισιντ. Δεν είχε σηκώσει τα μάτια από το μωρό χέλι που κρατούσε απαλά στο ένα της χέρι, περνώντας το άλλο από πάνω του με αργές, κυκλικές κινήσεις. Τα δάχτυλά της έλαμπαν με ένα απαλό κυανό φως και ήταν μια χούφτα από κρυστάλλινο νερό. Όταν η *μόντρα* απέσυρε το χέρι της, η πληγή είχε κλείσει και η γούνα είχε αφρατέψει ξανά, με το χέλι να τιτιβίζει ευχαριτώντας την προτού πεταρίσει έξω από το παράθυρο.

Η Ελιόνα, η μεσαία κόρη της *μόντρα*, σηκώθηκε και όρθωσε ψηλά τα αυτιά της δείχνοντας έναν ενθουσιασμό που η μητέρα της δεν έδειχνε. «Μια ξενόφερτη!» αναφώνησε. «Από το Χάρρα; Έχει φέρει δώρα από τη Μόντρα-Όλων;»

«Αν ναι, τώρα θα έχουν γεμίσει λάσπη», ειρωνεύτηκε η Νάια. «Η Βάπρα διάλεξε την χαμηλή διαδρομή. Μας πήρε όλη μέρα, μητέρα! Μα καλά, οι Σίλβερλινγκ δεν έχουν καθόλου αίσθηση του βάλτου;»

«Όχι, δεν έχει βάλτους στην ακτή Βάπρα», αποκρίθηκε ξερά η Λάισιντ. «Θα μπορούσες να την είχες βοηθήσει, ξέρεις. Θα είχες βοηθηθεί κι εσύ, επίσης».

Η Νάια πίεσε τα χείλη, σταύρωσε τα μπράτσα και αποφάσισε να μην απαντήσει στην ελαφριά αυτή επίπληξη. Η μητέρα της έδειχνε να έχει πάντα έτοιμη μια καλύτερη λύση, όσο καλά και είχε σκεφτεί η Νάια τις αποφάσεις της. Αυτό, όμως, σήμαινε να είναι κανείς *μόντρα*, στο κάτω κάτω. Και η Νάια δεν ήταν *μόντρα*, ακόμα.

«Τέλος πάντων, τι θα κάνουμε;»

«Αν όντως την έχει στείλει η Μόντρα-Όλων, θα πρέπει να την καλωσορίσουμε και καλύτερα νωρίτερα παρά αργότερα. Πήγαινε να τη βρεις στο Γκλένφουτ. Πέμα, ειδοποίησε τον πατέρα σου να πάει να συναντήσει τη Νάια και την επισκέπτριά μας. Θα την δω στην κάμαρά μου, αν το ζητήσεις».

Την ώρα που η Πέμα, η μικρότερη, έφευγε τρέχοντας να φέρει τον πατέρα τους, η Λάισιντ έσκυψε στο πάτωμα να πιάσει την πατερίτσα της. Έγειρε πάνω της και σηκώθηκε όρθια. Η Νάια σκούπισε το πρόσωπο στο μανίκι της. Δεν ένιωθε μεγάλη σιγουριά να υποδεχθεί μόνη της την επισκέπτρια και, παρόλο που ήταν αρκετά μεγάλη ώστε να χρειάζεται συνοδεία από ενήλικα, μέσα της χαιρόταν που ο πατέρας της θα ήταν εκεί. Κάτι στην άφιξη της Βάπρα δημιουργούσε μέσα της ένα συναίσθημα, σαν σκουλήκι.

«Μητέρα», είπε, χαμηλώνοντας την φωνή της. «Μήπως είναι κάτι που αφορά τον Γκούρτζιν;»

Η μόντρα Λάισιντ σήκωσε τους ώμους και ύψωσε μια ανοιχτή παλάμη που δεν είχε απαντήσεις.

«Δεν αφορούν όλα τον αδερφό σου, καρδούλα μου», απάντησε, όμως η φωνή της ακουγόταν ανήσυχη και αυτό έκανε το σκουλήκι στο στομάχι της Νάια να σκιρτήσει.

«Την τελευταία φορά που ήρθε εδώ Σίλβερλινγκ...» ξεκίνησε να λέει.

«Δεν έρχεται κάθε αγγελιοφόρος της Μόντρα-Όλων εδώ για να πάρει μακριά την οικογένειά σου», ολοκλήρωσε η Λάισιντ. «Πήγαινε τώρα, μην αφήνεις την επισκεπριά μας να περιμένει. Δείξε μου πόσο επιδέξια είσαι με τις τυπικότητες. Προσκάλεσέ την σε δείπνο και θα μάθουμε τι σημαίνουν όλα αυτά».

Η Νάια κράτησε το στόμα της κλειστό, ανήμπορη να εξηγήσει πώς στ' αλήθεια ένιωθε. Όταν ο Γκούρτζιν κλήθηκε να υπηρετήσει στο Κάστρο του Κρυστάλλου, η Νάια είχε κυριευθεί από πικρία και φθόνο. Παρόλο που με τον αδερφό της είχαν ακριβώς την ίδια ηλικία, την ίδια επιδεξιότητα και θέληση, είχαν διαφορετικό πεπρωμένο. Το δικό του ήταν η ανταπόκριση στο κάλεσμά του, ενώ της Νάια η παραμονή στο Σογκ για να μαθητεύσει κοντά στη μητέρα της. Ήταν το καθήκον της μεγαλύτερης κόρης, στο κάτω-κάτω. Έτσι γινόταν ανέκαθεν. Από τότε, η Νάια το είχε δεχτεί, αλλά δεν είχε σταματήσει να ελπίζει ότι μια μέρα θα ερχόταν ένας πολεμιστής να την καλέσει να αφήσει κι εκείνη τον βάλτο. Η μητέρα της, ωστόσο, έμοιαζε να ξέρει καλύτερα.

Με σκυμμένο το κεφάλι, η Νάια πήρε τη Διαδρομή της Πέτρας: μια μακριά, στριφογυριστή στοά, που κατέβαινε μέχρι τη βάση του Μεγάλου Σμερθ. Αγνόησε τις επίμονες ματιές και τα χαμόγελα των ανδρών και των παιδιών στο

φιδωτό πέραςμα, καθώς περνούσε φουριόζα από μπροστά τους. Μπορούσε να μαντέψει τι σκέφτονταν· μέχρι και η Ελιόνα είχε βγάλει φτερά και ήταν ένα τράιν νεότερη... Η Νάια έδωσε από το μυαλό της τις άβολες σκέψεις. Ήταν απλώς θέμα χρόνου, της είχε πει η μητέρα της: *η ενηλικίωση είναι ταξίδι, όχι προορισμός.*

Ο Μεγάλος Ήλιος είχε ήδη από ώρα μεσουρανήσει, με τον κόκκινο αδερφό του να ξεπροβάλλει δειλά από τον ορίζοντα και να ζεσταίνει την κοιλάδα και να λάμπει πάνω στα σκεπτικά πρόσωπα των Ντρένχεν που ήταν διασκορπισμένοι στα μονοπάτια και τις σχοινένιες γέφυρες. Πάνω και ολόγυρα, οι συντοπίτες της Νάια ψιθύριζαν, με τα γκριζα και πράσινα και καφετιά τους πρόσωπα να κρυφοκοιτάζουν από τα σκαλιστά τους παράθυρα την εξουθενωμένη ταξιδιώτισσα που ξαπόσταινε στη βάση μιας κοντινής ρίζας. Η Νάια πλησίασε και έριξε την προσεκτική ματιά που δεν είχε καταφέρει νωρίτερα την ίδια μέρα. Σε αντίθεση με τους γεροδεμένους Ντρένχεν, η επισκέπτρια ήταν κοκαλιάρικη σαν στέκα, με στενό πρόσωπο και ψηλά, τρυφερά ζυγωματικά. Ενώ τα χοντρά κοιτίδια της Νάια ήταν γεμάτα στριφογυρίσματα και πλεξούδες μαύρες και πράσινες, τα μαλλιά της γυναίκας Σίλβερλινγκ κρέμονταν θλιβερά σα σεντόνια στην απόχρωση ενός χλωμού λιλά. Παρόλο που το φρύδι της ήταν ίσιο και περήφανο και η στάση του κορμιού της αυτή ενός ενήλικα, θα ήταν εύκολο να τη σηκώσει κανείς με το ένα χέρι και να την ρίξει πίσω στον βάλτο μέσα από τον οποίο είχε έρθει.

«Καλησπέρα», φώναξε η Νάια καθώς πλησίαζε. Η φωνή της ξάφνιασε την επισκέπτρια και τα αυτιά της τι-

νάχτηκαν προς το μέρος της Νάια, σαν εύθραυστα λευκά άνθη.

«Καλησπέρα», απάντησε. Μιλούσε με ξενική προφορά, κάνοντας τις λέξεις λίγο πιο σύντομες και κοφτές. Παρόλη της την κούραση, στάθηκε όρθια και έκανε μια γοργή, επίσημη υπόκλιση, με τα χέρια στη σκαλιστή καρφίτσα σε μορφή άναμοθ στον γιακά του μανδύα της.

«Ίσως μπορείς να με συνδράμεις. Είμαι η Τάβρα από το Χάραρ. Έλπιζα ότι θα μπορούσα να ζητήσω από την φυλή σας να μπει στην ταλαιπωρία της φιλοξενίας — αν μπορούσα να μιλήσω με τη *μόντρα* σας...»

Καθώς έσβηναν τα λόγια της Τάβρα, η Νάια συνειδητοποίησε πως δεν θα μιλούσε άλλο παρόλο που η Βάπρα δεν είχε ολοκληρώσει την πρότασή της, αφήνοντας τη Νάια να μαντέψει τη συνέχεια χωρίς η ίδια να την πει φωναχτά. Η Νάια έφερε τη γλώσσα στα δόντια της και πήρε μια άνετη στάση ενώ κρατούσε ακόμα το πιγούνι της ψηλά. Μια πόζα στην οποία είχε εξασκηθεί καλά.

«Η *μόντρα* είναι η μητέρα μου και εγώ είμαι η πρωτότοκη κόρη της. Μπορείς να μιλήσεις μαζί μου στη θέση της».

Το μακρύ πρόσωπο της Τάβρα πήρε μια έκφραση ανακούφισης, παρόλο που τα μάτια της ακόμα κοιτούσαν τη Νάια όπως θα κοιτούσαν ένα άγριο Νέμπρι, αναρωτώμενα αν είναι επικίνδυνο ή όχι. Έτσι λοιπόν αντιμετώπιζαν τους Ντρένχεν οι ξενόφερτοι; Η έκφραση της Τάβρα, και οι όποιες λέξεις ετοιμαζόταν να ξεστομίσει, πέταξαν μακριά όταν τους συνάντησε ο πατέρας της Νάια. Ο Μπελάντζι ήταν εύσωμος και βαρύς, με τα κοτοίδια της μεγάλης γενειάδας του πλεγμένα με κλωστές και χάντρες και μια

λόγχη κρατημένη χαλαρά στο χέρι. Μια ιδιαίτερη εμφάνιση που θα ταίριαζε στον ρόλο του συζύγου της *μόντρα*.

«Γεια χαρά!» είπε ο Μπελάντζι με τη δυνατή φωνή του. «Νάια, δεν σου έχω πει να καθαρίζεις την ψαριά σου πριν την φέρεις στο τραπέζι του δείπνου!» Και λέγοντας αυτά άρχισε να γελάει δυνατά, εις βάρος κυρίως της Τάβρα. Η Νάια ένιωσε να σκάει ένα μικρό χαμόγελο στις γωνίες του στόματός της.

«Πατέρα, από δω η Τάβρα», είπε. «Από το Χά'ραρ».

Ο Μπελάντζι ύψωσε το παχύ μαύρο φρύδι του.

«Από το Χά'ραρ, ε;» είπε. «Σε έχει στείλει η Μόντρα-Ολων; Ή μήπως είσαι καμιά από τις κόρες της! Πόσες έχει τώρα; Σίγουρα, όχι λιγότερες από εξήντα τέσσερις. Είμαι οίγουρος».

Τα μάγουλα της Τάβρα ήταν τόσο χλωμά που έγιναν ροζ. Σήκωσε το χέρι της.

«Είμαι απλώς μια ταξιδιώτισσα που τυχαίνει να κρατάει από τα μέρη της Μόντρα-Ολων των Γκέλφλινγκ», είπε. «Πάντα άκουγα να λένε για τα αξιοθέατα και τις ... μυρωδιές του Βάλτου του Σογκ. Έλπιζα ότι θα μπορούσα να ζητήσω να μπειτε στον κόπο της φιλοξενίας, έτσι ώστε να μπορέσω να δω με τα ίδια μου τα μάτια όλα όσα έχετε εδώ».

Ο Μπελάντζι στάθηκε σιωπηλός, αφήνοντας την κόρη του να πάρει την απόφαση, παρόλο που δεν ήταν ακόμα *μόντρα*. Η Νάια άφησε τη συζήτηση να οβήσει, διαισθανόμενη κάτι να κρύβεται πίσω από τα λόγια της Τάβρα. Υπήρχαν πολλά που η Βάπρα δεν φανέρωνε. Από όσα όμως της έλεγε το ένστικτό της, η Νάια διαισθανόταν ότι δεν ήταν

κάτι τόσο επικίνδυνο που να μην μπορεί να το αντιμετωπίσει η φυλή των Ντρένχεν, εφόσον προέκυπτε κάποιο πρόβλημα. Σίγουρη, τουλάχιστον για την ώρα, ένευσε αποφασιστικά στον πατέρα της. Με το χαμόγελό του να επιστρέφει, ο Μπελάντζι χτύπησε το κάτω μέρος της λόγχης του στο ξύλινο μονοπάτι και απομακρύνθηκε με μεγάλες δρασκελιές.

«Ωραία λοιπόν, είτε έτσι είτε αλλιώς, όλοι θα δούμε κάτι με τα ίδια μας τα μάτια», είπε γυρνώντας το κεφάλι. «Νάια, βρες στην Τάβρα από το Χάρραρ ένα μέρος για να απολαύσει την φιλοξενία μας. Μπορεί να μείνει όσο θέλει — και απόψε, στο δείπνο, θα μπορέσει να απολαύσει τα αξιοθέατα και τις μυρωδιές που τόσο πολύ λαχταρά!»

Παρόλο που το αίτημά της είχε γίνει δεκτό, η έκφραση της Τάβρα ήταν κάθε άλλο παρά φανέρωνε ενθουσιασμό.

